

"Hem obert una nova etapa"

Pilar Costa és la nova presidenta del Consell d'Eivissa i Formentera des que la candidatura unitària de l'esquerra pitiüsa (Els Verds, EU, PSIB, ERC i ENE, i la Coordinadora d'Organitzacions Progressistes de Formentera) va vèncer el PP en les últimes eleccions.

Pilar Costa va néixer a la capital pitiüsa, on estudià fins a COU. Després va anar a Barcelona a fer la llicenciatura de dret, carrera que va cursar entre el 1985 i el 1990. Al capdavant d'una estada d'uns quants mesos a Anglaterra, torna a Eivissa, on comença a exercir la seva professió el 1991. El seu activisme social l'havia fet membre d'Amnistia Internacional i de l'Associació d'Amics del Poble Saharià. És progressista, però es confessa massa independent per a militar sota cap sigla. A començament de l'any 1996 veu que una opció d'esquerra unitària es podia convertir en realitat. Allò que no s'esperava és que ella mateixa n'hagués d'esser la peça clau. Tant, que els partits que preparaven una candidatura unitària al Senat per a les eleccions generals del 1996 (PSIB, Els Verds, EU, ERC i ENE, a més de grups d'independents i de la Coalició d'Organitzacions Progressistes de Formentera) li van oferir d'encapçalar com a independent aquell experiment polític. Ho acceptà i esdevingué senadora. Tres anys més tard es repetia l'operació, ara en les eleccions municipals i autonòmiques de les Pitiüses, i de bell nou Pilar Costa anava al davant de la llista progressista. Totes dues victòries han posat fi a un llarg cicle d'hegemonia política conservadora a les Pitiüses, que va començar el 1977, quan Abel Matutes vencé el candidat unitari de l'esquerra, Isidor Marí.

—*Què ha canviat a Eivissa i Formentera, aquestes dues dècades, perquè la candidatura progressista unitària d'Isidor Marí, del 1977, fracassà i la seva hagi aconseguit la victòria, tant al Senat el 1996 com al Consell el 1999?*

—La candidatura d'Isidor, encara que no guanyàs, no va fracassar, ni prop fer-hi! Plantar cara a la dreta pura i dura no era fàcil, sobretot aquell temps. Va mostrar un camí a seguir. Què ha canviat aquests vint anys? Em pens que s'ha perdut, sobretot, la por d'expressar-se amb llibertat i que en general s'ha anat acumulant un cansament respecte al poder conservador tradicional de les Pitiüses i, particularment, un cansament sobre les formes de governar del PP.

—*Contra la candidatura d'Isidor Marí hi hagué una considerable guerra bruta feta pels entorns conservadors. Vostè l'ha notada també?*

—Això és cert en el cas del 1977..., però avui, no. La influència de la dreta continua essent molt considerable, però, les noves generacions, tot això ja no els afecta. La por reverencial del poder que tenia la gent corrent, més gran, ha anat canviant, certament massa a poc a poc, en actituds —repetesc que sobretot entre la gent més jove— més normals en democràcia.

—*Diario de Ibiza, l'any 1977, l'endemà de la victòria de Matutes, titulava a tota plana: "Una vez más a favor de la moderación Ibiza y Formentera votaron la verdadera democracia. Abel Matutes, senador". Tota una demostració de l'hegemonia informativa i política del conservadorisme, perquè només hi havia aquest diari. Ara n'hi ha més, de diaris i setmanaris;*

hi ha hagut canvis d'empreses periodístiques... És important la diversificació mediàtica per a entendre les seves victòries?

—El món periodístic ha canviat moltíssim a les Pitiüses. En aquests moments es fa un periodisme molt més seriós i rigorós que no es feia fa vint anys,

"Hem de ser capaços de prendre consciència —amb tanta agitació, tal vegada encara no en som del tot conscients— que hem obert una nova etapa amb un projecte polític nou sobre el qual tenc la confiança que duri molts, molts d'anys."

sobretot si el comparem amb la famosa portada que comentam. La influència dels mitjans és alta, encara que a vegades els donam més pes que no el que realment tenen, però ja que existeixen, com més diversos siguin més ajuden a fer que el joc polític sigui més plural.

—*Com van rebre la seva candidatura al Consell els sectors més conservadors? Va notar gens de pressió?*

—No. Ara, sí que és ver que, a diferència d'allò que va passar el 1996, enguany els sectors diguem-ne conservadors se m'han acostat per conèixer-me. Però pressions, no.

—*És tot un canvi de formes, comparant-ho amb ara fa vint anys?*

—Sí, i demostra la intel·ligència d'aquesta dreta que davant un possible canvi polític, com així ha estat, ha volgut conèixer de prop i directament el progressisme que podia governar.

—*Situem-nos l'any 1996. Vostè és advocadessa, independent políticament. I de sobte esdevé candidata al Senat per tot el progressisme pitiús. Com va anar?*

—Seguia amb interès, a través de la premsa, el procés iniciat entre tots els partits progressistes per arribar a una candidatura conjunta. Era una idea de què es migparlava de feia anys. A mitjan 1995 o a final d'aquest any es va recuperar la idea amb la ferma pretensió de dur-la a la realitat. Un dia, l'*Ibiza* va publicar una notícia que parlava dels possibles noms per a encapçalar la candidatura unitària de l'esquerra al Senat, entre els quals hi havia el meu. La sorpresa va ser majúscula, perquè mai no me n'havien dit res. Em vaig posar en contacte amb alguns d'ells —mon germà, Josep Maria, era un dels negociadors pel PSIB— [*Josep Maria Costa ha estat nomenat conseller d'Interior del govern Antich*] i em digueren que no hi havia res concret, que el meu era un dels noms que havien sortit, però que tot era molt verd i, en fi, que no hi havia res..., i la veritat és que em vaig tranquil·litzar i ho vaig oblidar. Però el gener del 96 em varen telefonar per parlar seriosament de la possibilitat d'encapçalar la llista. La primera cosa que vaig pensar és que era una bogeria. M'atreia la idea, però, sense gens d'experiència política, em feia rodar el cap la possibilitat d'acceptar. Però, com que em donaren tan poc de temps per a pensar-m'ho..., doncs vaig acceptar-ho. Com se sol dir, m'hi vaig tirar de cap, perquè la veritat és que, quan ho record, ara, crec que, si m'ho hagués pensat molt, no sé si ho hauria acceptat. Va ser una d'aquelles decisions que has de prendre en molt poc de temps i en què no et donen marge per a fer grans avaluacions sobre pros ni contres. Ho vaig acceptar, i mira..., n'estic ben contenta. I no solament per haver estat senadora o, ara, presidenta del Consell, sinó sobretot per haver tengut la possibilitat de participar tan de prop en una experiència política tan nova i atractiva com la d'aquest pacte entre tot el progressisme.

—*Ha fet referència al seu germà, que milita en el*

PSIB, i que és conseller d'Interior del govern de Francesc Antich. De quina nissaga política prové, vostè, familiarment?

—Ui..., tenc tanta família que no puc seguir el rastre polític de tothom. Hi ha de tot, però el meu compromís amb el Pacte no és determinat per cap influència familiar.

—*Vostè sap que s'especula molt sobre la seva proximitat al PSIB?*

—Sonarà a resposta potser excessivament diplomàtica, però li asseguro que mai no m'he plantejat de militar en cap partit. No és que no m'agradi la política, sinó que no m'identifico amb una sola opció. Justament, participant en aquest projecte més ample, em sent molt més còmoda. De fet, m'identifico amb una part de cada partit.

—*Sí, efectivament, és una resposta força diplomàtica...*

—Però és així. Miri, des de l'*ABC* em diuen ultranacionalista, hi ha qui assegura —com deia vostè— que si som del PSIB, que si som una roja-verda...

"No és que no m'agradi la política, sinó que no m'identifico amb una sola opció. Participant en aquest projecte més ample, em sent molt més còmoda. De fet, m'identifico amb una part de cada partit."

Al principi em preocupava. Ara ja només em fa gràcia. No hi puc fer res, jo. Només demostrar amb els fets que, efectivament, represent tot el Pacte. Cap partit més que cap altre.

—*Pragmàtica, en política?*

—Sí, probablement, sí. Però tampoc no crec que s'hagi de deixar de banda el component ideològic i ocupar-se, només, de la gestió.

—*Encara hi ha dretes i esquerres?*

—I tant que sí! Només els conservadors diuen que no.

—*Se sent d'alguna manera identificada amb la definició que sembla assumir Pasqual Maragall, allò del liberalisme progressista d'ample espectre...*

—M'atreu d'aquesta idea el sentit d'obertura dels partits. D'obrir les opcions polítiques orgàniques a

ció. De fet, he participat en alguns actes, convidada per forces d'esquerra i nacionalistes progressistes. De tota manera, no s'ha de caure en simplismes. A cada lloc hi ha unes necessitats diferents, i allò que ha valgut per a Eivissa i Formentera, i també el pacte de centre-esquerra a les Balears, no necessàriament ha de ser igual a Catalunya.

—*O a les altres illes, com Mallorca i Menorca?*

—Home, és clar que jo ho veuria amb molt bons ulls, però repetesc que no hem de caure en la pretensió de donar lliçons a ningú. A cada banda cada partit té clar allò que li convé i allò que és necessari. A nosaltres ens ha servit aquesta fórmula. A les altres illes per ventura és millor per al progressisme d'anar separatament i després fer coalicions, com ha passat. A cada illa els partits progressistes coneixen allò que és millor.

—*Els partits responen als interessos de la societat, dels seus votants, dels militants, de les cúpules directives...?*

—Realment els partits es mereixen la crítica perquè sovint arriben a pensar-se que són una finalitat per ells mateixos. Els partits haurien de repensar la seva forma d'actuar i obrir-se molt més perquè, si no, la gent s'allunya de la política.

—*Com definiria la campanya electoral pitjor i els atacs que vostè i la seva candidatura han rebut del PP?*

—De no especialment educada.

—*Per no deixar la diplomàcia...*

—[Riu] Sí, ha estat molt agressiva.

Però crec que era el presagi del canvi i estic convençuda que tant la campanya electoral com les maniobres obscures a Formentera intentant de fer votar els famosos argentins han ajudat a fer que nosaltres guanyàssim, perquè no crec que, a la majoria de la gent, li agradin aquestes coses.

—*El PP la va felicitar, quan es va saber que seria la presidenta del Consell?*

—Alguns membres del PP m'han felicitat, però el meu contrincant, Marí Calbet, no. Això només evidencia el mal encaix que tenen. Amb exemples així es veu el tarannà de determinades persones que tenen tan mal perdre.

—*Vostè és de les persones que auguren un futur complicat al PP balear, ara que ha passat a l'oposició a tots els tres consells insulars i al Parlament?*

—Sens dubte. Però el procés de degradació del PP

JOAN CELIÀ

"Els partits es mereixen la crítica perquè sovint arriben a pensar-se que són una finalitat per ells mateixos. Els partits haurien de repensar la seva forma d'actuar i obrir-se molt més perquè, si no, la gent s'allunya de la política."

"No crec que s'hagi de deixar de banda el component ideològic i ocupar-se, només, de la gestió."

la participació de tanta gent com sigui possible. Ja sé que, això, ho diuen tots, i que molt pocs ho fan de veres. Jo sí que hi crec. Supòs, és clar, que és molt fàcil de dir-ho des de fora. Però hi crec. Em sent identificada amb la manera d'entendre la política oberta, que no es redueix a la militància fidel, sinó que s'obre a tota la gent del carrer que hi pugui tenir interès.

—*L'experiència que personalitza, la de la candidatura unitària, ha estat vista a Catalunya amb molt d'interès i s'ha especulat sovint amb si podria ser un antecedent de les idees de Pasqual Maragall d'obrir el PSC [després de l'entrevista es va fer públic que el PSC havia pactat llistes conjuntes amb IC-Els Verds a tres de les quatre circumscripcions de Catalunya].*

—Sí, hi he notat un gran interès i molta expecta-

ja fa temps que ha començat. Segurament que haurem d'esperar a veure què passa en el congrés del PP d'octubre i, sobretot, els mesos següents, quan es facin encara molt més evidents les profundes divergències que hi ha en el seu si.

—*El Pacte Progressista d'Eivissa i Formentera va guanyar les eleccions al Senat del 1996 i les del Consell del 1999. I a partir d'ara, què? Perquè, si bé és cert que s'ha acabat un cicle electoral, ja som a les portes de començar-ne un altre: generals el 2000, i autonòmiques i municipals del 2003.*

—No n'hem parlat, d'aquest futur. Potser és un poc precipitat, perquè encara és massa recent tot això que ha passat i ni tan solament hem pres possessió [l'entrevista es va fer abans de la constitució del Consell d'Eivissa i Formentera, que va ser el 31 de juliol]. Però n'haurem de parlar, és clar que sí. Personalment, la meua aspiració és que aquest pacte no s'entengui com un simple acord per a governar aquesta legislatura, com és ara mateix. Hem de ser capaços de prendre consciència que hem obert una nova etapa —i amb tanta d'agitació potser encara no en som del tot conscients— amb un projecte polític nou sobre el qual jo esper que duri molts, molts d'anys.

"La meua aspiració és que aquest pacte no s'entengui com un simple acord per a governar aquesta legislatura, com és ara mateix."

Miquel Payeras

URL Ser i Saber

Masters & Postgraus

Blanquerna Comunicació

| Doctorat, Màsters & Postgraus | 1999 2000

AVUI

DEC/EXTENSION
Agència del grup 5809

VILAWEB

Círcol d'Economistes
de Catalunya

GREY & THATCHER

web

ORBITAL

Briefing

EBS

ASSOCIACIÓ CATALANA
DE MUSEOLÒGUES I COMISSARIES

FEDERACIÓ DE MUSEOLÒGUES
DE CATALUNYA

CANYON

ESTUDI MANCEY TIANON
Jornal de l'Art

<p>Doctorat en Comunicació i Humanitats Coordinadors: Dr. Albert Saez i Dra. Magda Sellés</p> <p>Media MBA- Màster en Gestió d'Empreses de Comunicació Director: Ramon Colom</p> <p>Màster en Comunicació Digital Director: Vicent Partal</p> <p>Postgrau: Comunicació Corporativa als Ajuntaments i Qualitat de Servei Coordinador: Daniel Martí</p> <p>Postgrau: Els Estudis sobre Públics i Audiències en Cinema i Televisió Coordinadors: Josép Lluís Fecé i Fernando de Felipe</p>	<p>Postgrau: Planificació Estratègica de la Comunicació Empresarial Coordinadors: Eddy Borsten i Antonio Solanilla</p> <p>Postgrau: Pensament, Retòrica i Estètica als Mitjans de Comunicació Coordinador: Ferran Toutain</p> <p>Postgrau: Producció publicitària i Below-the-line Coordinadors: Mònica Mestanza i Richard Wakefield</p> <p>Postgrau: Direcció d'Actors Coordinador: Romà Guardiet</p> <p>Postgrau: Direcció de Comptes Coordinador: Isabel Solanas</p>
--	--

Preinscripció: del 21 de juny al 15 d'octubre de 1999
Matrícula: del 25 al 29 d'octubre de 1999
C. Valldonzella, 23 08001 Barcelona
Tel. 902 11 37 80 / 93 253 31 72 Fax 93 253 31 23
www.blanquerna.url.es
a/e.: info@blanquerna.url.es

Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna

Treu punta
als teus estudis

Universitat Ramon Llull